

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Fasciculus Exercitiorum Et
Considerationum, De Præcipuis Veritatibus Christianæ Fidei Et Sapientiæ -
Ad efformationem Christianæ vitæ, consecutionem salutis æternæ
collectus: & usui accommodatus

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066332

Exerc. 2. Periculosum est Homini Dei sui non meminisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45396

EXERCITIUM II.

Periculosum est homini, Dei presentis non meminisse.

1. **C**ogita Deum tibi presentem semper, & ubique, per Essentiam, Presentiam, & Potentiam; ait enim: *Celum & terram ego impleo*: quod si hæc; sine dubio etiam te.

2. Cogita, imò statue, tu quoque; te Deo presentem totum quantusquantus es. Sicut enim pisciculis, ubicunque se verterit, mare in quo est invenit; Sic & tu, ubicunque es, in Deo es; Deum ubicunque invenis, tibi amplius, quam te ipsum tibi presentem. Et pisciculus quidem è mari egredi, vel extrahi potest, te autem extra DEUM vel egredi, vel extrahi, impossibile est.

3. Tunc solùm extra Deum egrederis, quando Presentis tibi Dei oblivisceris: atque sicut pisciculus ex aquâ extractus, perit, & moritur; ita tu, ex Dei presentia, per Dei oblivionem tuam egressus, necesse est ut subito pereas. *Non est* Psal. 10. 5. *ait Propheta) Deus in conspectu ejus: (Hominiis) inquinata sunt via illius in omni tempore: & alius* Ose. 10. 2. *similiter Propheta dicit. Divisum est Cor eorum: (a Deo, & ejus Presentiæ memoriâ) nunc interibunt.*

4. Est ergo extremè periculosum homini: non meminisse Dei sibi presentis, neque versari in ejus conspectu. Nullâ enim ratione, vel citius, vel facilius, vel gravius, quicumque Homo prolabitur in peccata, vel in vicinam peccatis negligentiam, ac mentis cæcitatem, vel in-

G:
ope
TO
N
5

temptationum laqueos, vel in derelictione quoque
 protectione Divinâ: quam si memoriam Deo, in
 sibi præsentis, à Corde, memoriâque suâ ratio in
 ponat. dis no

5. Etsi verò Præsentia Dei memoriâ placenc
 esse, tum explicito, & expresso memorandi lem co
 que mente Deum ut præsentem habendi ad mi faci
 quo quis reverâ, & reipsâ meminit Dei sibi per ope
 sentis; & coram eo, atque cum eo actu ver 7. E
 tur, operaturque; tum implicita, & virtualis; sentem
 fit, quando quis cum Deo, vel coram Deo, ut non
 de Deo, vel propter Deum aliquid agit boni non
 esto tunc de Præsentia sibi Deo nihil cogitet, ti, abin
 que ad Præsentiam ejus, suam vel cogitatione tentatio
 vel memoriâ advertat; & hac implicita ut Hom
 memoria bona sit, nec Deo ingrata; cum eni non per
 fic Deus laudari possit, & in ejus gratiam m Bonitar
 bona fieri valeant; tamen prior ille, explic benefice
 & expressæ actualisque de Divinâ apud nos dine, e
 sentiâ memoriæ modus, longe est Dei digni cordiali
 mæ Præsentia congruentior; & Deo nobis mæ exp
 senti, nostraque omnia, penitissime, familiarit Hæc aut
 me, amicissimeque inspicienti, quin etiam simulque
 biscum operanti, jucundior; & nobis ad omni stimuli
 in Virtute, in Dei amore, & amicitia, in me Anima
 puritate, in fervore devotionis, in decursu p eundatu
 fectionis, utilior, atque facundior; proinde agendur
 iam, & iste idem prior modus habendus e propter
 quantum fieri potest, familiarior. on: nibu

6. Per hunc enim actualis memoriæ Præ am, pra
 tis nobis Dei modum & usum, admodum m virtuale
 tur, & augetur in nobis Unio, & familiarit omnibu
 cum Deo. Amicitia item reverentialis, & remoria
 rentia amica, amorosaque Dei; circumsped qu

quoque, & attentio mentis, ut dignè incedat Deo, in omnibus viis, seu operibus suis; Excitatio insuper efficacissima, atque perpetua, Cordis nostri, ad omnis perfectionis studium, ad placendi Deo amplius, & amplius, incessabilem conatum, ad dignas Deo resolutiones animi faciendas, exequendasque, pro ipsius gloriâ per opera heroica.

7. Dum enim Homo cogitat DEUM sibi præsentem, & se coram illo stare, fieri non potest, ut non alienissimus fiat, remotissimusque ab omnino non solum peccato, sed etiam umbrâ peccati, ab imperfectione, à motu etiam pravo, & intentionem declinante; fieri etiam non potest, ut Homo DEUM præsentem habens in memoriâ, non perstringatur ejus Dignitatis æstimatione, ejus Bonitatis amore, ejus Majestatis reverentiâ, ejus beneficentiæ gratitudine, ejus liberalitatis cupidine, ejus voluntatis subjectione, ejus Cordis, cordialisque gustûs, per omnia, & quàm maxime explendi, nunquam satis explendo desiderio. Hæc autem, & his similia, omnia sunt acerrimi, simulque suavissimi, ac proinde & efficacissimi stimuli; quibus benè se ad Deum habens omnis Anima, supra modum mirificè sublevatur; fæcundatur, erigitur, roboratur, animaturque ad agendum, versandumque cum Deo, coram Deo, propter Deum, in Deo, dignè Deo. His verò omnibus ferè destituitur, qui actualem memoriâ, præsentis sibi DEI, non habet: quantumvis virtualem utcunque habeat. Multò verò magis omnibus his bonis caret, qui præsentis Dei memoriâ caret.

G: 27
ope
707
N
5

8. Age igitur ô Homo gratias Deo: qui & memoria tibi semper Præsens est, & te suæ præsentia semper oblitum memorem esse jubet: & qui te sui, tam sæpe memoria tamque diu immemorem, vel à gravi lapsu, quæper ad te tibi in proclivi erat, conservavit, vel gravius prolapsum, tamen non destituit, sed benignè erexit magis attendens quid suam Bonitatem tibi præsentem, quam tuam malitiam sui non memorum deceret.

9. Confundere, quod Dei (& ô quanti Bonitas obliviscaris tam sæpe, & quidem tam vilibus causis, sive occasionibus, ab ejus Præsentiæ memoria, justissimâ, utilissimâ, necessariâque summi abductus. Et qui omnium aliarum rerum, etiam meritò obliviscendarum, es memor; Dei solius immemor: cum tamen probè scias, ejus te in gravissimo peccandi periculo, quin & ipsius peccati reatu, oblivisci non posse.

10. Pete à Deo, ut nunquam te ita ullis rebus curisve immersum esse sinat, quo minus illum Præsentem esse cogites. Quod si quando secessaverit, non sinat tamen ideo vias tuas inquirere, sed potius, ut cor tuum, benigno ipsius instinctu, ad sese revocatum, te coram Deo præsentem statuatur.

11. Denique propone nunquam à corde memoriam præsentis tibi DEI deponere; sed memoriam curare meminisse, & attendere; quomodo DEUS quidem tibi coram adsit ut Dominus, verò coram illo sis, ut devotissimus, & ad omne opus Dei velocissimus servulus.

P R A X I S.

DEUS qui propter nos, in nobis, & nobiscum meminerere delectaris; & nos, tum Præsentiâ, tum memoria

qui & memoria tui vivificas, quæsumus, libera Corda nostra, & semper ab oblivione Præsentia tua, ut tui semper Præsentis memoremur, & memoriam retinentes; nunquam ad peccandum, semper ad tibi placendum declinemus.

EXERCITIUM III.

Pulcherrimi Dei presentia memoria, facit nos quoque Pulchros.

1. **C**ogita Deum tibi præsentem, & te vicissim coram illo stare.

2. Hujus Dei semper tibi præsentis, tanta est Majestatis & Perfectionis Pulchritudo: ut de illâ dictum sit; *Speciosior est Sole: & super omnem dispositionem stellarum: luci quoque comparata invenitur prior.* Et rursus: *Oculi ejus multò plus lucidiores sunt super Solem, circumspicientes omnes vias hominum, & profundum abyssi, & hominum corda, in absconditas partes.* Sap. 7. 19. Eccl. 23. 28.

3. Hic aded præsens nobis & pulcher Deus, omne quod pulchrum est, sive super Cælum, sive in Cælo, sive sub cælo condidit, atque ornavit; neque sibi quidquam de suâ pulchritudine detraxit. Quemadmodum Sol, qui à tot sæculis, lucem per hoc universum diffundit, nihil tamen hæctenus de sui luminis abundantia deperdidit.

4. Hanc Dei pulchritudinem, quantò quis sapius intuetur, tantò plus de eâ in sese derivat, & pulchrior quoque efficitur. Quod hujus solius pulchritudinis proprium est: aliæ namque pulchritudines id non habent.

5. Nimirum, pulchritudines aliæ Creatæ, ex Nihilo, & mortuæ sunt, atque ideo steriles: at

G:
ope
To
N
S